AGROSTOGRAPHIÆ HELVETICÆ PRODROMUS

SISTENS

BINAS GRAMINUM
Alpinorum hactenus non descriptorum, & quorundam ambiguorum
DECADES.

AUTHORE

JOHANNE SCHEUCHZERO, M.D,
TIGURINO.

SUMPTIBUS AUTORIS.
M D C C VIII.

VIRO

ILLUSTRI, EXCELLENTISSIMO

Dn. Dn. JACOBO CAPELLO

SERENISSIMÆ VENETORUM REIPUBLICÆ

AD

TIGURINOS, BERNENSES *ET* RHÆTOS

LEGATO AMPLISSIMO, FAUTORI HONORATISSIMO.

Præſens hocce Specimen ſacrum eſto.

VIR ILLVSTRIS, EXCELLENTISSIME.

GRamineis Aras Tuas omni nitiditatis cultu radiantes onerari ſacrificiis, meritò timerem, niſi tot, tantíſque probata mihi foret prolixa Tua in me voluntas, & nunquam ſatis extollenda benevolentia: Vix Tua trepidante pede tetigeram limina, Tuúmve ſubjeram conſpectum, tantò receſſi hilarior, quò ſuavior Tua erga me nunquam antea viſum humanitas; Hilarior certè vultus Tuus jam Te mihi Mœcenatem promi-

miſerat, quem paulò poſt multoties felici equidem fato expertus eram,, & experior indies. Redhoſtimenti fateor loco non vilia Montium Camporúmve gramina, ſed famoſiora, pretioſioráve quævis libaturus offerre deberem: hecatomben foverem lubens, niſi conſciæ rerum anguguſtiæ vacua ſolummodò vota litarent: retributionem pro tot, tantísque non requirit Fortuna Tua, nec talem etiam mea exhibere tenuitas poſſet: En ex anguſta valdè rerum mearum ſupellectili munuſculum levidenſe, & craſſo nimis filo contextum.

Diu eſt, VIR ILLUSTRIS, ex quo Hiſtoriam, ſive deſcriptionem Graminum, opus ex Botanica ſcientia facilè ſpinoſiſſimum, aggredi mecum ipſe conſtitueram, vix Medicinæ ſacris deſtinatum adhuc ferè puerum, ad hoc moliendum me ſtimulârunt, ipſæ, quæ alios deterrere potuiſſent difficultates, & numero, & mole ferè inſuperabiles: deſiderium maturò natum foverunt, imò & auxerunt quidam difficultatum vortices, è quibus, multiplicatis denuò evadendi conatubus, felici me ipſum omine, nullius adjutus conſilio, explicueram; Tandem flammula per tot Annos partim inter vix calentes adoleſcentiæ cineres, partim aliorum negotiorum mole ſuppreſſa, quaſi ſuffocata latens, felici, prout ſperare jubeor, augurio per exile hocce ſpiraculum prorumpit.

Non opus ipſum eſt, VIR ILLUSTRIS, quod Nomini Tuo ſacrum facio Specimen, ſed ejusdem Prodromus; Exemplar nempe, ad cujus normam reliquum, & prolixius opus cum tempore, ſi Deus Optimus vitam porrò Clementiſſimè conceſſerit, mihi componendum reſtat, & colligendum. Hunc ipſum Prodromum in Tuum, VIR ILLUSTRIS, tanquam ſecuriſſimum quoddam Aſylum, evolvo ſinum, nullibi etenim ab injuriarum furiis protege-

tur tutiùs, quàm in Excellentissimi Nominis Tui spatiosissimo, & felicissimo portu: à principio statim securitatem, & Mœcenatis tanti patrocinium adepto, nulla metuenda veniunt in progressu obstacula, nulla in ipso fine pericula, in eodem etenim semper portu, quasvis obstrepentium difficultatum remoras elusurus, securus latitat. Continentur in angusto tantoperè opusculo talium plerunque graminum descriptiones, quæ profuso largiter per annos aliquot sudore in arduis nostris, & incultis Helvetiæ Jugis, & supra immensas ferè mole rupes, magno labore, magnisque sumptibus, collegi, pauca quidem sunt, quæ haud procul ab hisce mœnibus succrevêre, quorum tamen cognitionem, quoniam multarum horarum impendio, multáque Librorum evolutione stetit, unà cum reliquorum notitia juxtà æstimo. Est ergo hic ipse Prodromus totius operis secretior succus, quem ILLUSTRI Nomini Tuo delibare tantò minus dubito, quò benevolentiùs quæcunque mea peculiari prorsùs favore metiris. En igitur, repeto, munusculum levidense, quod non ea libres lance, qua impensum adest, sed qua officiosi pectoris spirat affectum; Recipe simul animum ad quævis jussa Tua obsequentissimum, & favore Tuo proporrò prosequi ne dedigneris

ILLUSTRIS & EXCELLENTISSIMI NOMINIS TUI

Clientem Devotissimum

JOHANNEM SCHEUCHZERUM
M: D:

PRÆFATIO
ad Lectorem.

PRodromum heic ſiſto Hiſtoriæ, ſeu Deſcriptionis Graminum, ceu quoddam meorum in Hiſtoria Naturali progreſſuum ſpecimen, quòd tantò magis publicis Botanicorum judiciis exponere, imò ſubjicere volui, quantò hæcce materia majoribus intricata difficultatibus, βοτανοφίλων conatus acriùs exercet; Specimen hoc Totius operis præliminare hac præcipuè ſpe fretus juris publici facio, fore hinc inde Botanicæ notitiæ peritos, qui nobili quodam juvandi ſtimulo, meos conſiliis levare conatus non gravabuntur: haud deſpicienda eſt hæc mea in limine ſtatim ingenuitas: tantus etenim ſcientiam hancce premit difficultatum cumulus, ut vix unius ſuffenos fore humeros, meritò pertimeſcam, præcipuè vix tantis matura rebus ætate debiles aliâs lacertos fatigante, tantis ſcatet deviis errorum mæandris Graminum Hiſtoria, tot ambiguis horret ænigmatibus, ut haud immeritò Oedipos auxiliares undiquaque provocem, qui benignas conanti manus porrigant. In præſenti verò ſpecimine, & curioſitati Naturæ Myſtarum, & propoſito meo ſatis feciſſe reor, ſi Graminum aliquot Alpinorum prorsùs novorum, paucorúmve ſatis ambiguorum deſcriptiones, quantum fieri potuit accuratas, Iconibus poſſibili cum exactitudine æri inſculptis junctas exhibuero, plenarium tamen utrum attigerim ſcopum lyncea Botanicorum judicia diſpiciant, ac decernant: vix etenim ipſi mihi fidem facio, cùm in tanta rerum difficultate judicetur συχνὰ καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα φρενῶν.

De Graminibus autem acturus, haud equidem ad Exotica progredior, cùm eadem apud nos vix unquam, etiam in ipſis Herbariis locupletiſſimis conſpiciantur, tam rara in his Terris avis ſunt, ut rariſſimè noſtra ſalutent limina, aut noſtras manus ſubeant: deeſt nobis cùm Exoticarum Regionum Botanicis commercium, ut eorundem conatibus etiam inviti carere debeamus: proin etiam tantis difficultatum tricis hæc involuta materia eſt, ut communis ejus velut herbæ cujusdam noxiæ perſentiatur nauſea, pauci ſunt, qui in profundum ejus admiſſi gremium, hac in provincia ſua trophæa fixerunt: Ea enim rerum intricatarum conditio eſt, ut in earum perquiſitione langueant multi, pauci nobili quodam agitati ſtimulo earum ardua ſuperare nitantur: Hinc inde quidem in Botanicorum, præſertim recentiorum ſcriptis, omni cum nitore, laudabili conatu adornatis, videas prolixam Graminum in Exteris, Exoticísve Regionibus creſcentium, & novitatis præ ſe ferentium ſpecierum recenſionem, indigenis interim magísve obviis turpi quodam veluti ſqualore obſitis, & involutis: Non quidem improbo tam laudabiles,

biles exteris in Regionibus enixos, utilisſimósque fœtus: Incitare & nos noſtris in Terris degentes deberet Laudatisſimorum Virorum ſolertia, ut & tandem quæ magis obvia ceu vilia negliguntur, certitudinis, ac perſpicuitatis notâ commendarentur, utpote quæ nil niſi ignota vileſcunt: cauſantur, fateor, in campis ubivis obvia gramina, vulgatiſſima plantarum genera quandam obiter ſaltem conſiderata vilitatis ideam, quam tamen accuratior eorundem conſideratio, ceu nunquam ampliùs videndam obliterat, & extinguit: Tam curioſa, imò mira Graminum ſtructura eſt, ut meritò cum elegantiſſimis plantarum aliarum floribus, ratione ſubtilitatis & venuſtatis certet, tàm pulchra partium ſubtiliſſimarum harmonia, tam exacta coordinatio eſt, ut vel meritò præſentem ubivis Deum exinde cernere detur. Ea interim laudandi hujus ævi felix præ præteritorum prærogativa eſt, ut non ſtatim ex levi ſaltem rerum aſpectu, earundem hauriatur utilitas, concludatúrve noxa, oportet quævis prius cognoſcantur, & notis à ſe invicem diſtinguantur, antequam de eorundem, niſi jam priùs notis viribus mentio fiat: nec crede mihi tam facilè hæc omnia innoteſcunt, ut pleno ſtatim ore, plenis decantari buccis poſſint: & hæc ratio eſt, cur ſimplices ſaltem Graminum deſcriptiones in medium proferam, ut vel ſaltem priori parti aliquomodo ſatis fiat: cætera tempus, & exactior rerum per ſcrutatio dabit.

Laudibus proin condignis meritò extollendi ſunt Viri de Re Botanica, ſicut de integra Hiſtoria Naturali ex parte meritiſſimi, *Cæſalpinus*, *Geſnerus* noſter, nunquam ſine prævio & ſingulari Encomio nominandus; *Bauhinorum* nobile *Fratrum par*, *Moriſonus*, *Rivinus*, *Hermannus*, *Rajus*, *Tournefortius*, aliive, quorum quivis in redigendis certâ methodo in ordinem plantis, ſuas opes, ſuásve contulêre Manus: peculiari heic Encomio notari vel maximè meretur Celeberrimus *Tournefortius*, Chriſtianiſſimi Galliarum Regis Botanicus, cujus fama per integrum volitans orbem, ulteriori nullâ debuccinatione indiget, notiſſima eſt ſua quam in ordinem redigendis, ac diſtinguendis plantarum generibus, tenet, ac Luci publicæ dedit Methodus, naturali partium plantarum coordinationi vel maximè conveniens: Ejusdem ponderis eſſet, ſi vel maximè ſuas ſequi regulas ubicunque vellem, ejus de diſponendis & cognoſcendis Graminibus Methodus: Aſt pace tanti Viri dixerim, Rajanam hoc in Genere Methodum, ſuas & præcipuas mereri laudes, ob exactiorem rerum omnium gramina concernentium diſpoſitionem, quam & ego hoc præcipuè in Prodromo magis ſequor. dabitur tamen forſitan cum tempore locus, ſi Deus vires vitámque largitus fuerit, hanc ipſam hinc inde aut actu ipſo emendandi aut transformandi, præſertim ſi in patria moratus ſoli indigenorum deſcriptioni ſuccedaneam operam navavero.

Præcipuam hocce in negotio operam faceſſunt Termini, & denominationes partium, plerunque obſcuræ & ambiguæ, quæ in tanta Graminum varietate & copia quandam confuſionis Ideam βοτανοφίλοις imprimunt: quædam enim partium, graminum fructus componentium diverſi-

verſitates apud AuctoresBotanicos Antiquos vix unquam reperiuntur expreſſæ aut denominatæ, ac ideò pleræque noviter excogitatæ fuerunt, harum autem tàm apud Botanicos quàm in hoc ipſo ſcripto ſenſum, atque ſignificationem eâ quâ licebit perſpicuitate deſcribam, ut ipſæ Graminum deſcriptiones tantò melius intelligantur, & ſpecies tàm diverſæ tantò faciliùs definiantur: hoc adhuc quaſi in tranſitu moneo, diſplicere mihi quam maximè Methodum Botanicorum aliquot, qui vel Graminum paniculas, vel ſpicas, vel eorundem velamina ſive folia cum aliorum, vel frugum, vel plantarum foliis, aut partibus comparârunt, cùm interea vel eædem hæ plantæ ſæpiùs æquè incognitæ ſint & incertæ, quàm vel ipſæ de quibus quæſtio vel dubium vertitur, ut ita vel maximè in tali inſtanti aqua hæreat, meritò itaque hæ deſcriptionum Methodi vitandæ ſunt. Satiùs è contra fore duco, ſi in ipſis deſcriptionibus, partium tàm forma, quàm conſiſtentia, ac earundem circumſtantiæ exactiùs notentur ac deſcribantur, ut hæc cum aliis inſtituenda relatio vel minùs neceſſaria, aut potiùs ſupervacanea ſit, in hac autem quam heic ſubjungo, terminorum explicatione, haud equidem me extendo ad eorundem in aliis plantis ſignificationem, ſufficiat hac vice nôſſe earum vocum in Graminibus ſaltem, eorúmque partibus ſignificatum.

Ala in Graminum deſcriptione ſumitur pro ſinu inter culmum & folium poſito, ita ut, ſi mentio ſit ſpicæ alicujus, vel fructûs ex alis foliorum naſcentis, intelligi debeat eundem ex folii cum culmo junctura egredi, vel eundem in Angulo folii cum culmo facto ſitum eſſe.

Apices, dicuntur ſummæ ſtaminum partes craſſiores, & tumidæ quæ ab ipſis ſtaminibus ordinariè colore diſtinctæ, & inſignes ſunt; Componunt nempe ipſa ſtamina ipſorummet Graminum flores, communitérque inter Locuſtarum, vel etiam ſpicarum ſquamas ſubtiliſſimis appenſi filamentis, ſeu ſtaminibus progrediuntur, ac haud rarò dependent. Rajo etiam dicuntur *Antheræ*.

Ariſta; in Graminum deſcriptione notat acum illam tenuem, & filamentum ſubtile, quod è gluma ſive folliculo grani exporrigitur, eandem quoque obtinet ſignificationem in Cerealibus, ſive frugibus, aliisque ariſtatis, ſub hoc ſenſu etenim apud Dioſcoridem in conciſa ſua Ægilopis deſcriptione quam tradit Lib. IV. Cap. 139. occurrit vox ariſtæ ſub nomine ἀθὴρ, dicit enim, ἐφ ὧν ἀθέρες οἱονεὶ τρίχες ἐκπεφύκασι i.e, *ex quibus* ſcil. fructibus *ariſtæ ſimiles pilis exeunt*: ἀθὴρ etiam apud Galenum, ejusque interpretes ſignificat id quod in hordeo, & in omnibus ſcil. frumentis acutum eſt: hic autem ἐν παρόδῳ notandum venit, ipſum dioſcoridem, & Authores antiquos Locuſtas dependentes Ægilopis ſumpſiſſe pro fructibus ipſis, adeoque earum partes è quibus eædem conſtant prorsùs non denominâſſe, dicit enim Dioſcor. loc. cit. ἐφ ὧν, relatione ſcil. factâ & regreſſione ad priora, ubi habet nomen καρπῶν *fructuum*, ut Ariſtas ex ipſo fructu prodire crediderit, cùm eædem ex ipſis plerunque, diverſis tamen glumarum partibus prodeant. Eodem ſenſu *Locuſtæ* vel *Glumæ Ariſtatæ*, dicuntur Locuſtæ, vel glumæ quæ ſimilibus filamentis donantur,

vel terminantur: notandum prætereà, ipſas Ariſtas, ſive filamenta, inferiore nonnunquam ſui parte funiculi alicujus in modum eſſe intortas, fibráſque earum in gyrum circum volutas, & ſpiraliter procedentes, id quod obſervare præcipuè datur in Feſtucarum & graminum Avenaceorum ſpeciebus grandioribus, præſertim Exoticis, ita ut non mirum ſit, quòd ex Ariſtis talibus maximè ſenſibilia Hygrometra componi & confici poſſint, prout id mihi communicavit Acutiſſimus Baſileenſium Mathematicus, Celeberimus Joh. Bernoullius, quod Experientia ipſa poſtmodùm verificavit.

Carina eſt ſulcus ille in acutum angulum excavatus, qui per graminum, & præſertim Cyperinorum foliorum longitudinem procedit, carinæ navis ad inſtar, non nunquam etiam ſub Carinæ nomine intelligitur extans idem ex adverſa foliorum parte ſulcus, id quod ex ipſis deſcriptionum, aut denominationum circumſtantiis evadit manifeſtum, hinc *folia* tali ſulco interſtincta dicuntur *Carinata.*

Cirrus, Cirri ſunt capillamenta tenuia & criſpata, ſecundùm Ruellium, & Botanicos pleróſque, præcipuè autem graminum radices tangit hæc appellatio, unde radices *cirratæ*, & *cirroſæ* dicuntur.

Culmus idem in Graminibus, & frumentis eſt, quod *caulis* in plantis reliquis, & *caudex* in arboribus, eſtque calamus ille à radice uſque ad ſpicam vel paniculam, ceu Graminum & Cerealium fructum.

Folia in Graminum deſcriptione ſunt partes eæ, quæ culmum ipſum veſtiunt, vel ex radice oriuntur, & amplos non nunquam ceſpites efficiunt, communiter longa ſunt & anguſta, ad ſingula culmi genicula ſingula, hæc culmum ipſum plerunque quadam quaſi vagina involvunt ac recondunt, & hæc folii pars culmum tegens, & involvens communiter *folii vagina* appellatur: apud antiquos ſcriptores folia plantarum, Graminum, & frumentorum, itemque arborum ſub communi φύλλων, *foliorum* nempe titulo occurrunt.

Geniculum, idem eſt quod *Articulus,* ſeu *nodus,* qui Graminum culmos communiter diſtinguit, & quorum aliquot nonnunquam in uno eodemve culmo obſervantur, unde etiam *culmus geniculatus* dicitur: idem ſignificat in *radicibus* graminum quorundam, præcipuè caninorum, quæ etiam dicuntur *geniculatæ*; annulis nempe quibusdam cinguntur, qui easdem in partes quasdam diſtinguunt, Culmi autem nullis talibus geniculis, ſeu nodulis diſtincti dicuntur *culmi Enodes*, Radix autem geniculata apud dioſcoridem dicitur ῥίζα γόνασι διειλημμένη, *radix geniculis diſtincta*, item, quoniam Radices Graminum, præſertim caninorum, per terræ ſuperficiem hinc inde repunt, apud eundem dioſcoridem Lib. IV. c. XXX. vocantur κλήματα γονατώδη ἕρποντα, i. e. *flagella,* item *Germina* per *terram repentia geniculata,* expreſſio eſt vel maximè huic radicum generi appropriata.

Gluma, item *utriculus* eſt folliculus grana Graminum, includens, ſive involucrum ſeminum: plerúnque ſub ſpecie membranularum quarundam occurrunt Glumæ, & ex talibus Locuſtæ ipſæ componuntur nunc pluribus, nunc paucioribus, ita ut Locuſta & gluma probè ab

invi-

invicem diſtingui debeant: Ex his ipſis Ariſtæ diverſo tamen, ut ſuprà dictum eſt ſitu, exeunt.

Internodium, dicitur culmi alicujus pars illa, quæ bina quævis genicula interjacet, quem ſenſum hinc inde quoque apud Plinium habet.

Juba eſt panicula ſeu Coma illa ſubtilibus appenſa pedicellis, & latè expanſa, præcipuè autem hæc res videre eſt in paniculis Arundinis, & Milii: paniculas Milii Plinius ſpecialiter appellat Comam, & de ea dicit quòd *Milii Comæ granum complexæ fimbriato capillo curventur*, id eſt quando paniculæ Milii pedicellis tenuiſſimis appenſæ, grano ſuo, ſeu ſemine jam fœtæ ſunt, eosdem pedicellos præ gravitate deorſum trahunt.

Locuſta in Graminum, frumentorúmque deſcriptionibus notat integrum in paniculis, aut ſpicis corpus, quod è glumis invicem alternatim ſuperimpoſitis componitur, & proprio cuidam ſive breviori, ſive longiori pedicello ſuffulcitur, aut appendet; ſi plura ſint glumarum Locuſtam componentium paria, ita ut corpus ſatis longum forment pro ratione partium & circumſtantiarum pro lubitu etiam ſpicæ nomine venire poteſt, interim ipſum Locuſtæ nomen in rem Botanicam, & ſpecialiter ad Culmiferas plantas relatum, antiquum eſt, prout id adhibet Diorſcorides in deſcriptione Avenæ, quam exhibet in Lib. II. cap. 116. ſub hac forma, καρπὸν δὲ ἔχει ἐπ' ἄκρῳ ὥσπερ ἀκρίδια δίκωλα, i. e. *fructum autem in ſummo habet ſimilem locuſtis bimembribus ſive bipedibus*, ubi iterum videre licet, Dioſcoridem inregri talis corporis, ſeu Locuſtæ integræ rationem habuiſſe, haud verò reſpexiſſe ad glumas ſive pelliculas hanc ipſam locuſtam componentes, tanquam totidem ejusdem partes, unde non mirum quod, magis magísque ad perfectionem redactis hisce ſcientiis, plurimas ſuperaddere & excogitare voces neceſſum fuerit.

Muticus de glumis atque locuſtis dicitur, quæ ariſtis carent, quaſi diceres Locuſtas, & glumas ariſtis mutilas, hinc dicuntur *Locuſtæ, Glumæ, Muticæ.*

Panicula vocatur ea florum ſeminúmque in Graminibus, & Cerealibus diſpoſitio, quâ non in ſpicam aliquam denſè colliguntur Locuſtæ, ſed latiùs, longioribus ſcilicet appenſæ pediculis expanduntur, in tali etiam ſenſu apud Plinium occurrit.

Radix eſt pars ea plantarum, & Graminum, quæ terræ ut plurimum affigitur, & per quam ipſi plantæ ſuum affertur nutrimentum, in Graminibus radices plerunque ſunt *fibroſæ* & *Cirroſæ* ſeu *Capillares*, & *repentes*, rariùs *nodoſæ*, ſeu bulbulos quosdam habentes.

Scapus; Celebmo. Tournefortio, *Axeos* nomine venit, in Graminibus eſt pars ea culmi quæ medium alicujus ſpicæ occupat, cui Locuſtæ circum circa, vel etiam ad latera affiguntur, aliâs quoque columen appellatur, hæc pars quamnam in ſingulis obtineat ſtructuram, in cujusvis Graminis deſcriptione dicetur.

Spica in Gaminum Hiſtoria, ut cum Rajo loquar, eſt corpus oblongum, vel ex glumis & Granis ſingularibus, vel ex horum agminulis (i. e. Locuſtis) ſcapo medio vel proximè, vel brevisſimo intercedente pediculo adnexis, compoſitum, culmum terminans, unde *Gramina ſpicata*

 dicun-

dicuntur omnia illa, quorum Culmos, vel etiam singulares pediculos ex alis foliorum ortos tale corpus ex Locustis dense congestis, nec explicatis & expansis compositum, terminat.

Vagina, est Theca illa, seu cava foliorum pars in Graminibus, quæ culmum aliqua sui parte plerunque involvit.

Viticula, dicuntur radicum hinc inde repentes, & geniculatæ propagines, quæ egregio plane loquendi modo à diosioride κλήματα γονατώδη appellantur, sæpè etiam viticulorum nomine salutantur culmi per terram sparsi sive reptantes quorundam Graminum.

Utriculus, utriculi apud quosdam Authores Botanicos in descriptionibus Graminum & frugum notant involucra seminum, unum idemque sunt cum glumis, de quarum significatione jam supra egimus, ita ut pro uno accipi meritò debeant.

Et hi adeò sunt Termini in ipsis Graminum descriptionibus adhiberi soliti de quorum sensu vel maximè soliciti sint oportet ii, qui huic vel simili operi manus dant, sine his enim probè intellectis, in specierum inquisitione cœcutitur.

In descriptione Graminum frequens mentio fit de Culmis, aliisque partibus certâ aliquâ mensurâ definitis, ut *cubitalibus*, *pedalibus*, *palmaribus*, *dodrantalibus* &c. *Cubitus* igitur est longitudo, illi æqualis, quæ ab externa cubiti flexura usque ad summum digitum medium extenditur; *pedum* longitudo apud diversos populos quoque diversa est, nec est ferè Regio quæ non diversa pedis mensurâ res suas metiatur, in hisce tamen rebus parùm interest quisnam ex iis eligatur, si tamen exactiùs procedere velis, unum eligere conducit qui sit reliquorum famosior, & inde ubicunque ferè notus, qualis est *Parisinus*, qui in duodenas partes sive *uncias* divisus est, singula uncia in duodecim rursus partes subdividitur, quæ totidem constituunt Lineas, quam mensuram & ego præcipuè in hocce opusculo secutus sum: haud extra rem fore opinor indicâsse pedis Parisini cum Tigurino nostro proportionem, quæ hariolari facilè poterit ex hoc, quòd 3. Lineæ Tigurinæ decimales faciant 4. Lineas Parisinas duodecimales, consequenter Linea una Parisina erit æqualis $\frac{3}{4}$. Lineæ unius Tigurinæ, pollex igitur sive uncia una Parisina efficiet novem Lineas Tigurinas, & pes Tigurinus decimalis erit æqualis unciis Parisinis duodecimalibus 11. & circiter $\frac{1}{9}$. unius Lineæ, quæ in transitu monuisse sufficiat. *Dodrans* sive *Spithama* comprehendit spatium illud, quod manus extensa à pollicis extremo usque ad Digiti minimi extremum apicem comprehendit. *Palmus*, mensura est transversa quatuor digitorum manûs invicem in eodem plano junctorum, quam mensuram nostri haud ineptè exprimunt, ein zwerch Hand breit. Mensuræ autem omnes hæ, quando earum in Graminum descriptione mentio fit non de grano salis, & ad amussim intelligendæ sunt, sed præter propter saltem & incirca; cùm una eademque Graminis species, pro Loci natalis vacietate itidem variet ratione suæ altitudinis, vel reliquarum mensurarum, similis de fibris, reliquisque partibus ratio est; nec ideo inconveniens esse duxi, si in singulis & maximam & minimam singularum partium mensuram, itemque altitudinem & dimensionem reliquam

liquam adjunxerim, ita enim tantò faciliùs errores frequenter hac in re admissi evitabuntur.

Probè quin etiam attendendum est, præprimis in tam intricata, qualis Graminum est, materia, cùm de colore partium sermo est, alius enim plantarum adhuc viridium, alius intra chartam bibulam exsiccatarum, earumve partium color est, &, utut Gramina haud adeò difficulter cum nativo ferè colore suo conserventur; eorundem tamen radices, cum sua, quam sufferunt, exsiccatione, nativum quoque colorem exuunt, ut adeò plantas cum descriptione sua conferendo, utrum eadem illa sit, quam investigamus, an alia quædam, sæpè oriatur dubium haud leve, qua propter heic in limine statim moneo, omnes illas graminum descriptiones, quas nunc trado, ex plantis siccis adornatas esse, cum adjunctis notis illis, quas, dum virides ad huc erant, properante calamo in ipso eorum Loco natali in chartam conjeceram.

Sic & varians, variantibus in locis Graminum spicarum & paniculārum color, non statim variantes ejusdem Graminis species constituit; Commune hoc apud nos observatur phænomenon, quòd Graminum in alpibus crescentium paniculæ, spicæve, varianti ab illis in planitie & vallibus crescentium colore, pingantur: observationes hujus accidentis raras, & maximè notabiles, si Deus vitam viresque clementer concesserit, in opere ipso adducam & explicabo: suppeditant tales, Itinera Alpina succedanea diligenti curâ, huc illuc instituta, & qualia aggredi ipsismet Bauhinis, aliisque, haud procul ab alpibus dissitis, vel ob negotiorum, quibus pressi erant, moles, vel causas quascunque alias, haud fuerat licitum. Habuerunt hi plantas siccas in alpibus collectas, ab Amicis suis hinc inde hærentibus, raro in adnotatione circumstantiarum adeò circumspectis, ut easdem sedulò notârint aut illis communicaverint; Testes sunt aliquot, quoad Alpinas plantas, in Libris eorum & scriptis, errores, non suâ tamen, quod credere volo, culpâ introducti, quos olim demonstrandi & forsitan emendandi commodior dabitur locus, & opportuna occasio, postquam post alternos in hoc opere consumtos sudores, notabilem observationum cumulum αὐτόπτης collegerim.

Et hæcce sunt Benevole Lector, quæ ab Exordio statim Tecum communicare ingenuus volui: si quod huic meo cœpto communicare consilium, si meos juvare conatus, iisdémque auxiliares præbere manus dignatus fueris, gratâ hæc semper mente reponam, aut si daretur facultas, ipso opere gratus rependam; Fruere hisce primis studiorum fructibus, usquedum vel sapidiora maturior ætas promittat, vel actu ipso proferat: in tanta materiei obscuritate, eâ quâ licuit perspicuitate, & certitudine processi, quidam forsitan & heic irrepsere Errores, quos partim ipsis hujus rei difficultatibus, partim & cuidam minùs exercitato judicio connatæ inadvertentiæ benevolâ tamen sententiâ tribuas; Res est, quâ non omnium aures calent, & propterea vel obscura, vel rarò cum perspicuitate tractata; penetrare quæ non licet, saltem libo, usquedum longior, diuturniorve Experientia, discussis pedetentim juvenilis ingenii tenebris, & difficultatum hinc inde confluentium fucis, Te forsan digniora depromat.

GRAMINA SPICATA spicâ simplici.

Spica simplex mihi vocatur, ubi culmum terminat corpus oblongum, aut subrotundum compositum vel ex glumis singularibus, vel ex horum congestis agminulis, sive Locustis, scapo medio invicem propè adnexis: quamvis enim ipsæmet spicæ totales, sæpius in plures alias, seu partiales subdividantur, quoniam tamen hæ ipsæ vel immediatè scapo medio affiguntur, vel brevissimo intercedente pediculo eidem adnascuntur, invicemque proximè adjacent, ad unum idemve corpus pertinent, & spicam aliquam simplicem efficiunt, & talis quidem spica denominationem suam recipit à similitudine, quam cum spicis, aliisque rebus notissimis habet.

Gramina spicata, spicâ simplici secalinâ.

Horum Graminum spica secalis spicam primo aspectu mentitur, nuncupantur etiam *Gramina Hordeacea*, quoniam aristis longis circumvallata, & involucro seminum Hordeum revera æmulantur, præprimis vulgare illud ubique ferè ad vias reperiri solitum, cujus spica aristis longis, Hordei ad instar undique armatur. Horum Graminum spica è multis Locustis densè congestis coagmentatur, quæ scapo, seu Axi mediæ denticulatæ affiguntur; Cuivis denticulo, seu Locustarum basi singulæ innituntur Locustæ tres, quarum media in vulgari sine pediculo intercedente scapo affigitur, laterales autem binæ mediante brevissimo pediculo axi affiguntur; Aristarum curiosus ordo est, singula enim Locusta tres obtinet aristas, quarum binæ ad Locustæ ipsius latera positæ, & inferius latiusculæ sunt, & ad dorsi baseos latera oriuntur, media lateralibus longior est, & ex utriculo granum involvente, sicut in hordeo, protruditur. Ex hoc genere prostat.

Gramen Hordeaceum montanum, spicâ strigosiori brevius aristatâ.

Gramen Hordeaceum montanum sive majus. C.B. Tab. I.

Radice nititur validâ, fibris nunc albentibus, nunc subfuscis fibrosâ, exinde surgunt culmi robusti ferè frumentacei, cubitales, sesqui cubitales, & altiores, quatuor ut plurimum geniculis intercepti, à singulo geniculo oritur folium, quod in inferioribus duobus culmi geniculis, culmum ad alterum usque geniculum quadam veluti vaginâ involvit, folium autem à tertio geniculo oriens, non ad quartum usque

pertin-

TAB: I.
Gr: paniculatum ſparteum
Alpin: paniculâ anguſtâ ſpa-
diceo-viridi proliferum.
Gramen Hordeaceum montanum
ſpicâ ſtrigoſiori, breviùs ariſ-
tatum.
Joh: Hen: Huber del: et fecit.

pertingit, folii ſupremi vagina inferiorum foliorum vaginis multò longior eſt, hæc autem foliorum omnium vagina ſtriata eſt, & creberrimis pilis brevibus quaſi villoſa, folia ipſa ferè ſunt frumentacea, palmum, ſeſqui palmum, imò ſpithamam longa, tres plus minùs lineas lata, glabra, aſperiuſcula, præſertim ad marginem, ſi eadem deorſum ſtringas; Culmus glaber eſt, & nitidus, niſi quòd circa ipſa genicula breviſſimo tomento albido piloſus ſit. Summo culmo inſidet ſpica, duas, vel duas cum dimidia uncias longa, ſtrigoſa, hæc ex ſequenti Locuſtarum, & glumarum ordine conſtat, Scapo medio, ſeu axi denticulatæ, & quaſi articulatæ, alternatim affiguntur, uni pediculo breviſſimo, ſeu baſi adnexæ locuſtæ tres, cujusvis dorſum tuentur Ariſtæ binæ, quæ ex eadem baſi craſſicuscula albida divergunt, & compreſſæ, ſeu latiuſculæ evadunt, poſt in filamentum, ſeu Ariſtam, 4. vel 5. plus minus lineas longam terminantur, in harum ariſtarum complanatarum ſinu, latet granum, quod à dorſo glumâ ſive utriculo veſtitur, qui in ariſtam novem circiter Lineas longam terminatur, anterius autem, granum, quâ nempe ſcapum reſpicit, glumâ aliâ brevi non ariſtatâ munitur, intra haſce binas glumas latet granum gracile hordeaceum, ſimilis in cæteris ordo eſt: hinc accidit, ut ſpica ipſa videatur gracilior, & ſtrigoſior, qualem equidem Tabernæmontanus in Hiſtoria ſua repræſentat.

Notat Celeberrimus Tournefortius in *Catal: plant: circa Pariſios naſcent:* p. 20. quòd ipſum *Gramen Hordeaceum minus ſeu vulgare.* C B. pro Locorum natalium varietate etiam variet: adeoque differentiam nullam ſpecificam inter hoc à me deſcriptum, & vulgare ſtatuit, ſi tamen unum cum altero, noſtrúmque cum ipſa deſcriptione conferas, notabilem inter utrúmque differentiam agnoſces; Vulgare enim, ſeu minus, teneriùs multò eſt, & minùs firmum, ſpica autem majoris, minoris ſpicâ gracilior eſt, & breviùs ariſtata, ex granis autem ſeu Locuſtis tribus unâ axeos denticulatæ baſi ſuffultis, in minori ſeu vulgari ſpecie nonniſi medium granum frugiferum eſt, lateralia autem bina ſunt ſterilia, & inania, in hac noſtra majori autem omnia tria ſunt frugifera; Ariſtarum quoque baſes in noſtra hac ſpecie robuſtiores ſunt & craſſiores quàm in vulgari, ubi omnia teneriora, ſcapi item denticuli in majore, majori ſpatio ab invicem diſtant, quàm in minore, ubi vix Lineam unam ab invicem diſſiti ſunt. Videtur tamen ipſum Celeb: Tournefortium hoc gramen, quod ſuprà deſcripſi in *Inſtit; Rei Herb. pag.* 518. exhibuiſſe ſub Titulo *Graminis ſpicati Secalini ſpicâ duriore & anguſtiore*; hoc tamen ob adjunctæ deſcriptionis defectum, tanquam meram conjecturam propono, qua de re apud Botanicos omnes, præſertim autem apud ipſum Virum Celeberrimum judicium eſto, meam autem ſententiam ſuſpendo.

Hanc ſpeciem unico ſaltem in loco hactenus obſervavi, nempe in ſylvoſis montis noſtri Regii, qui vulgò Die Rigi dicitur, à latere ejuſdem, ubi ex Suitenſium vico *Art*, Lacûs Tugini ripæ orientali adſito, aſcenditur. *Locus.*

Gramina Loliacea.

Loliacea dicuntur à ſpicæ ſuæ cum ſpicis Lolii ſimilitudine: Caſparo Bauhino autem in *Theât: Bot: pag.* 121. Lolium vocatur, *Gramen Lolia-*

 ceum

ceum spicâ longiore, seu Lolium Dioscoridis, cujus spicæ notæ præcipuæ, ad Gramina ipsa Loliacea transferendæ, sunt sequentes: strigosa est, lata, & compressa, & constat ex multis spicis partialibus, alternatim scapo adnexis, compressis, ex utroque latere in eodem plano positis, quævis earum scapo medio sine intercedente pediculo adnascitur, & à sinu, scapo ipsi affabrè insculpto excipitur, quævis spica partialis constat ex glumis latiusculis, alternatim axi propriæ denticulatæ adnatis, inter quas ipsum semen reconditur, sunt & alia quædam, quæ huc omnia transponere supervacaneum duco: præcipua igitur Graminum Loliaceorum nota, sunt spicæ partiales alternatim scapo adnatæ, & in eodem cum ipso plano positæ: ad idem Genus recenseri quoque merentur, ea omnia Gramina, quæ loco spicarum unicam saltem Glumam, vel unicam quoque Locustam possident, omnes tamen modo antè dicto positas: ex hac autem Classe prostat.

Gramen Loliaceum spicâ latâ è plurimis spicis duplici versu densè dispositis constante. Tab. II.

Radicem habet albam, geniculatam, è cujus geniculis in terram demittuntur fibræ albidæ, à singulis Radicis geniculis, oriuntur cuticulæ quædam subfuscæ; foliorum arefactorum reliquiæ, radicem ipsam aliquo usque tegentes, ex hac surgit culmus pedalis & altior, tribus plerunque geniculis distinctus, circa radicem nonnunquam aliquot, novæ plantæ Germina sunt, quæ folia protrudunt angusta, Lineam unam vix lata, longa, tenera, glabra, culmum ipsum vestiunt folia terna, eundem vaginâ striatâ aliquousque obvolventia, plusquam lineam lata, glabra, quorum summum longitudine suâ spicam ipsam multum superat, ex hujus folliculo, seu vagina aliquantam dilatata, spica evolvitur; Hæc sesquidigitum longa est, digitum unum ferè lata, & compressa, sive plana, à spicæ initio, seu basi, in scapi, seu axeos denticulatæ canaliculo, hæret spica partialis à reliquis divulsa, sex ad minimùm lineas longa, unam circiter lata, quæ constat ex glumis in obtusum mucronem (exceptis binis infimis, quæ in acutum desinunt) terminantis, alternatim sibi invicem arctè obvolutis, glumæ hæ ex viridi, & albido, seu dilutè viridi colore striatæ sunt: sex, septemve lineas ab hujus spicæ solitariæ basi, ad ambo scapi densiùs denticulati latera oriuntur spicæ aliæ partiales, alternatim positæ, duodenæ, vel denæ, ejusdem cum priùs descripta, structuræ, & ordinis: densiùs hæ spicæ locantur, cùm earum bases ne lineam quidem unam ab invicem distent, inter squamas, sive glumas spicarum alternatim positas, latet granum parvum Loliaceum: ex duodenis, vel denis spicis partialibus, una impar summitatem spicæ terminat, eadem structurâ gaudens, attamen reliquis brevior, altera tamen alterius lateris spica, cum summa, ex eodem ferè loco oritur, ita ut minimo intervallo earum bases ab invicem distent. Hancce Graminis Loliacei speciem à nemine hactenus descriptam esse reor.

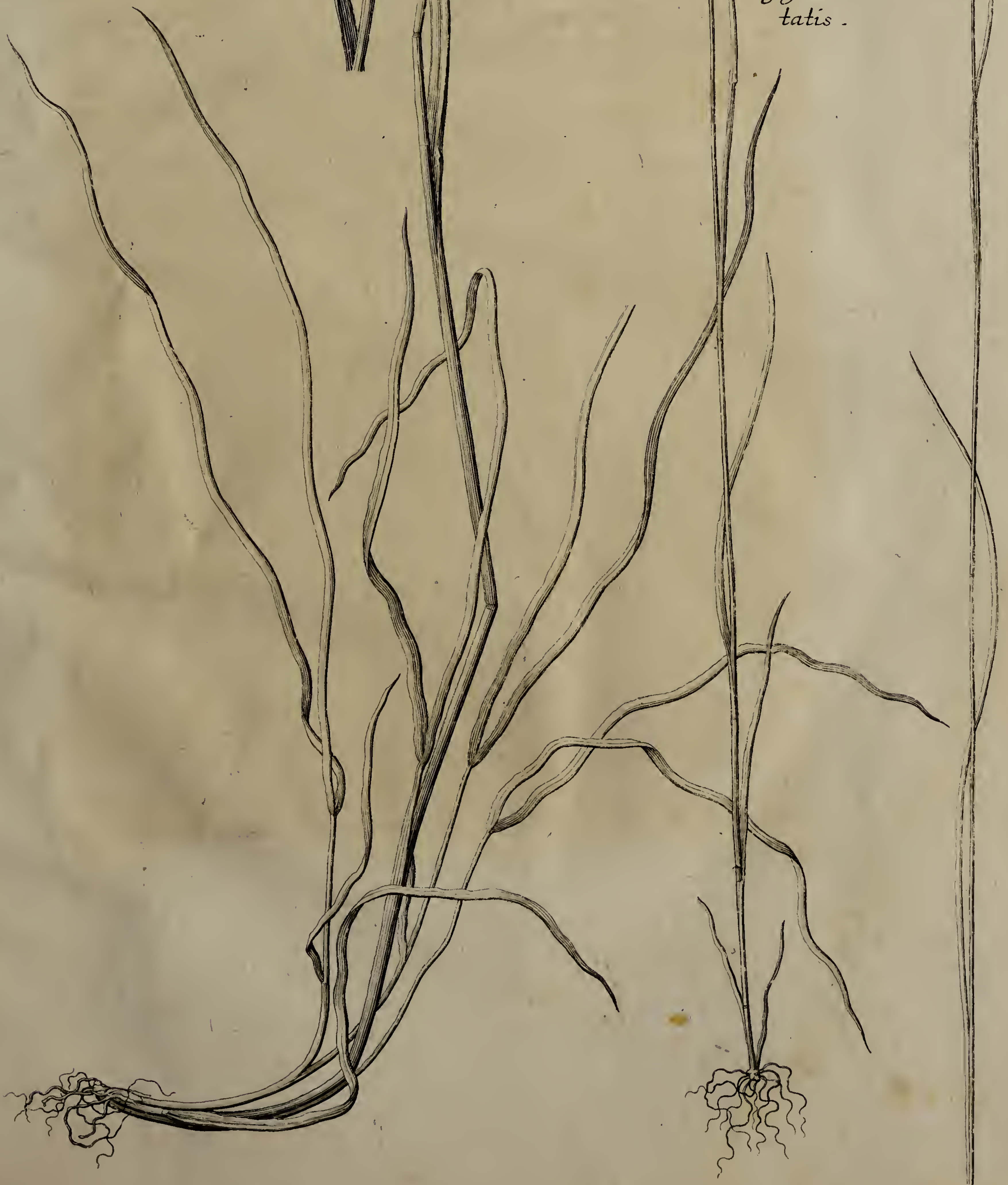
Locus. Rara est hæc species, nascitur tamen in aggeribus circa urbem nostram ductis, item in pago *Wippkingen*, Limagi fluvii ripæ adsito, dimidiâ infra urbem leucâ semel tantùm eandem observavi.

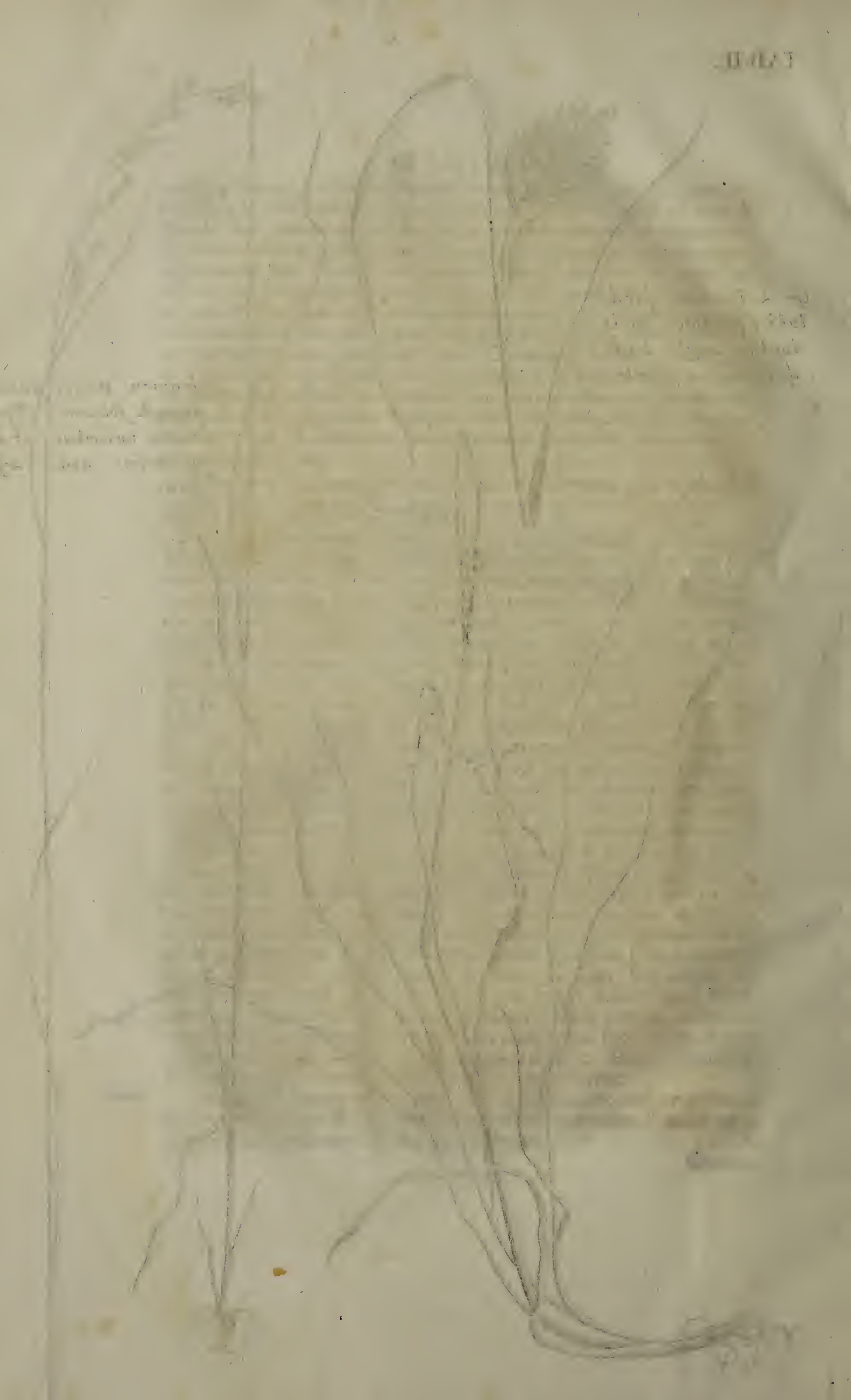
Gramina

TAB: II.

Gr: Loliaceum spicâ latâ é plurimis spicis duplici versu densé dispositis constante.

Gramen paniculatū angustifolium Alpin: Locustis rarioribus et angustioribus non aristatis.

TAB: III.

Gramen Avenaceum panicula-
tum Alp: Locustis majoribus vari-
coloribus aristatis.
Gramen paniculatum Alpinū
majus, paniculâ speciosâ va-
riegatâ.
Gr: Typhoides
Alpin: spicâ brevi
densâ et veluti
villosâ.
Gr: Alp: paniculatum
elegans, paniculis ex
spadiceo, viridi, et argen-
teo variegatis.

Gramina Typhoidea.

Harum notam, non ſpicæ aſperitatem facio, ſed ſpicam cylindraceam, è ſquamis densè congeſtis & imbricatim poſitis conſtantem, quæ ſquamæ ſemper bicornes ſunt, ex hoc genere autem adeſt.

Gramen Typhoides Alpinum, ſpicâ brevi densâ & veluti villosâ. Tab. III.

Ex radice geniculatâ, ſubfuſcâ multis fibris nigricantibus capillata ſurgunt culmi pedales, & ſeſqui pedales, etiam minores, duobus, tribus, vel quatuor ad ſummum geniculis diſtincti, glabri, quos folia veſtiunt Lineam unam plus minùs lata, ſaltem ad marginem aſperiuſcula, in acutum mucronem terminata, culmum teretem vaginâ ſuâ aliquo uſque obvolventia, ſupremi folii vagina aliquanttum dilatata eſt & tumida, utpote in quo folliculo ſpica ante ſuam evolutionem delituit; in ſummo culmo ſpica eſt uncialis, & minor, ad ſummum etiam ſeſquiuncialis, cylindracea, tres, quatuorve lineas plus minus lata, densè ſtipata, & veluti viloſa, densè etenim in ſpicam congeruntur ſquamulæ plurimæ, plures communiter uni pedicello tenuiſſimo inſidentes, ſingula ſquama oblonga eſt, ferè campaniformis, ſed compreſſa, & complanata, quævis in duo cornicula, lineam unam plus minùs longa, ex lateribus enata, terminatur, & ad margines pilis crebris ſplendentibus hispida & villoſa redditur, intra cornicula membranula eſt tenuis, in ſui medio ſinu parvo diſtincta, ex hocce ſinu tempore floris erumpunt ſtamina apicibus luteolis onuſta, hic tamen poſt apicum lapſum iterum clauditur, ex ſquamularum bicornium, & pilis hispidarum, denſiſſimè in ſpicam congeſtarum ſerie oritur, ut ſpica villoſa eſſe videatur, hinc delicata quædam mollities ipſi ſpicæ conciliatur, præſertim cùm ſpica verſus ſupernam partem ſtringatur, ſi deorſum ſtrictio fiat, quædam reſiſtentia, ſeu aſperitas perſentitur. Duplex hujus Graminis, ratione coloris ſpicarum, conſtitui ſpecies poſſet, dantur nempe, quæ ſpicam gerunt albidam, & hæ aſperiores ſunt, aliæ ſpicam habent purpuream, & hæ delicatiores ſunt, hoc autem ipſi Botanicorum arbitrio potiùs relinquendum puto.

Hac occaſione haud extra rem fore autumo, ſi notem quendam quorundam Botanicorum circa ſpicas Graminum Typhoideorum errorem, unde & differentiam deſumpſerunt, pro diverſo enim tractationis, vel tactûs reſpectu, nunc molles ſunt nunc aſperæ, ſquamularum enim ſitus & directio verſus ſpicæ ſuperiora ſpectat, & cùm ſquamæ Typhinorum Graminum in bina cornicula abeant, neceſſariò ſpica ab imo verſus ſuperiora tacta, & ſtricta, manûs motui facilè, & quidem cum ſenſu mollitiei obſecundabit, contrarium accidet ſtrictione facta à ſummo verſus imum, huic enim motui cornicula communiter aſperitate quadam prædita renituntur, ſed hæc ἐν παρόδῳ ſaltem, plura operi ipſi reſervo.

Reperitur hæc Graminis Alpini ſpecies in Monte Regio, & Fracto Lucernatum, præterea quoque in omnibus Alpium, & quidem ſummis paſcuis frequentiſſima eſt. *Locus.*

Gramina Spicata, spicâ simplici, singularia, & sui Generis.

Ad Genus hocce cum Rajo revoco omnia illa Gramina, quorum spica cum nulla re comparari potest, adeóque nunc longa, nunc brevis, nunc crassa, nunc gracilis est, constat autem talium Graminum spica ex agminulis Locustarum, scapo seu axi alternatim adnexis, & in unum corpus seu spicam congestis. Locustæ ipsæ pediculis vel ramosis, vel non ramosis, sæpiùs nullo intermedio pedicello adnascuntur, quæ ratio est, cur quædam spicæ densiùs, aliæ autem laxiùs stipatæ esse videantur. Ipsæ Locustæ autem componuntur è plrimis Glumis alternatim positis, inter quas semen ipsum locatur, ex hoc Genere prostat.

Gramen Alpinum enode spicâ parvâ subrotundâ ferrugineâ. Tab. IV.

Radice nititur validâ atrofuscâ repente, è qua copiosæ, densæque positæ plantularum propagines surgunt, ex hac in terram defiguntur fibræ validæ subfuscæ & albidæ, folia ad radicem sunt multa Lineâ unâ latiora, palmum, imò nonnunquam Spithamam longa in acutum mucronem terminata læte viridia, glabra, ad margines aspera, inter hæc surgit culmus, aliquando vix palmaris, nonnunquam tamen Spithamam longus, enodis, foliis nudus, si deorsum stringatur asperiusculus, in cujus summo spica est parva ultra pollicem dimidium vix lata & longa, sæpè etiam minor, subrotunda, in quendam tamen mucronem fastigiata, hanc componunt Locustæ crassiusculæ, densè stipatæ, quæ constant ex glumis multis alternatim sibimet invicem undiquaque obvolutis, oblongis, angustis, in acutum mucronem terminatis, ferrugineis, nitore quodam sericeo resplendentibus, inter quas sitæ sunt aliæ dilutè virides, quendam quasi folliculum parvum efficientes, ex quo bina plerunque filamenta brevia, cirrosa, seu intorta prodeunt, staminum vicem, prout opinor, tenentia, ita ut spicæ ipsæ nonnunquam villosæ esse videantur: cæterùm spica integra amœno quodam nitore ferrugineo resplendet. Ipsi spicæ sæpiùs subjacet foliolum angustum, viride, quod nonnunquam spicam longitudine adæquat, hujus vices nonnunquam supplet squama lata ferruginea splendens, per medium lineolâ viridante distincta, & in filamentum ex fusco viridiusculum, duas nonnunquam Lineas longum terminata, sæpè tamen hujus modi prorsùs nihil animadvertitur, folia communiter spicæ & culmi longitudinem adæquant, sæpè superant.

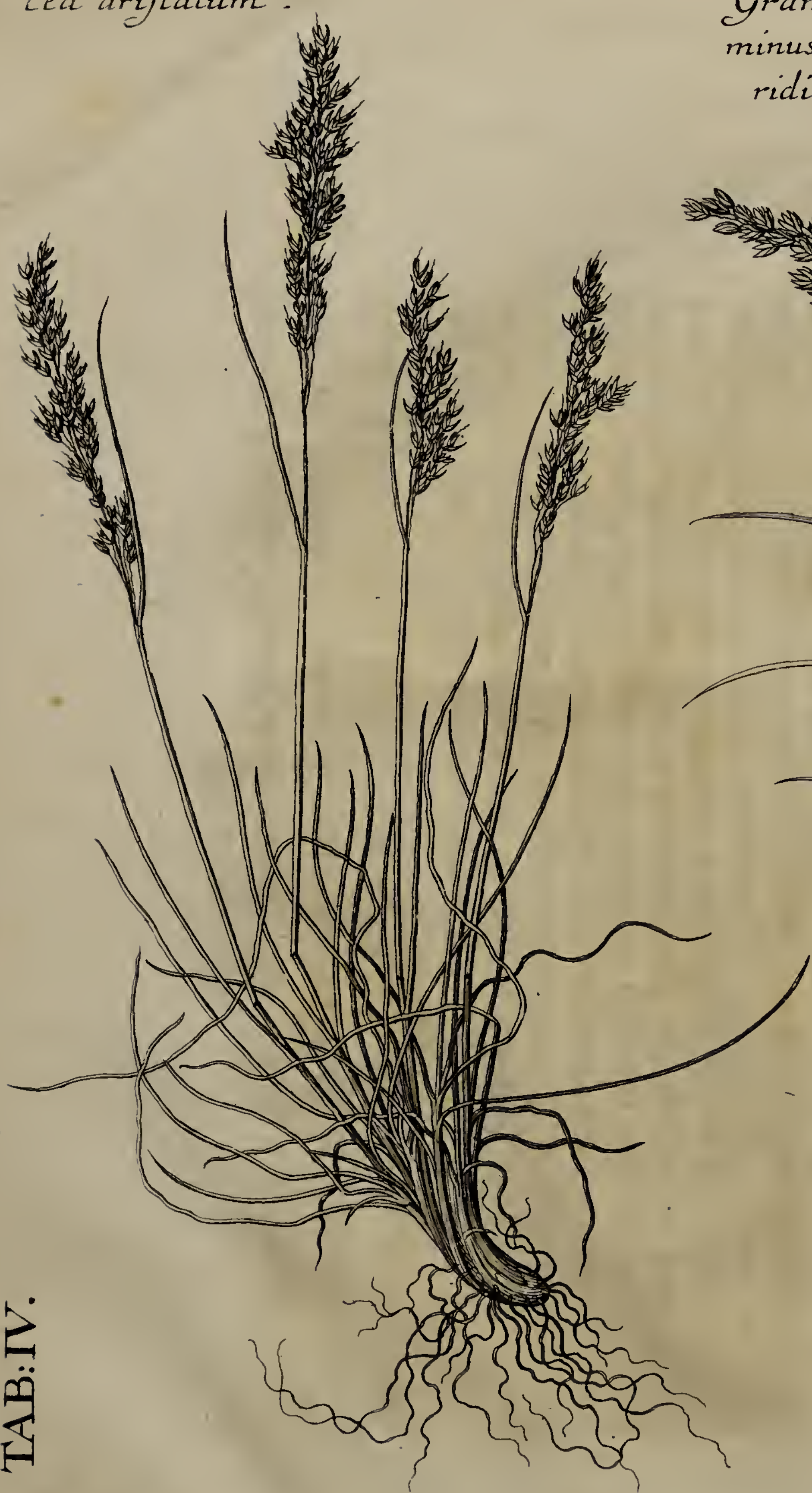
Locus. Nascitur in paludosis Alpium summarum pascuis, præcipuè autem Rhæticis, & Uriensibus, quæ vulgò pro altioribus totius Helvetiæ jugis, nec immeritò æstimantur.

Gramina Paniculata Locustis Muticis.

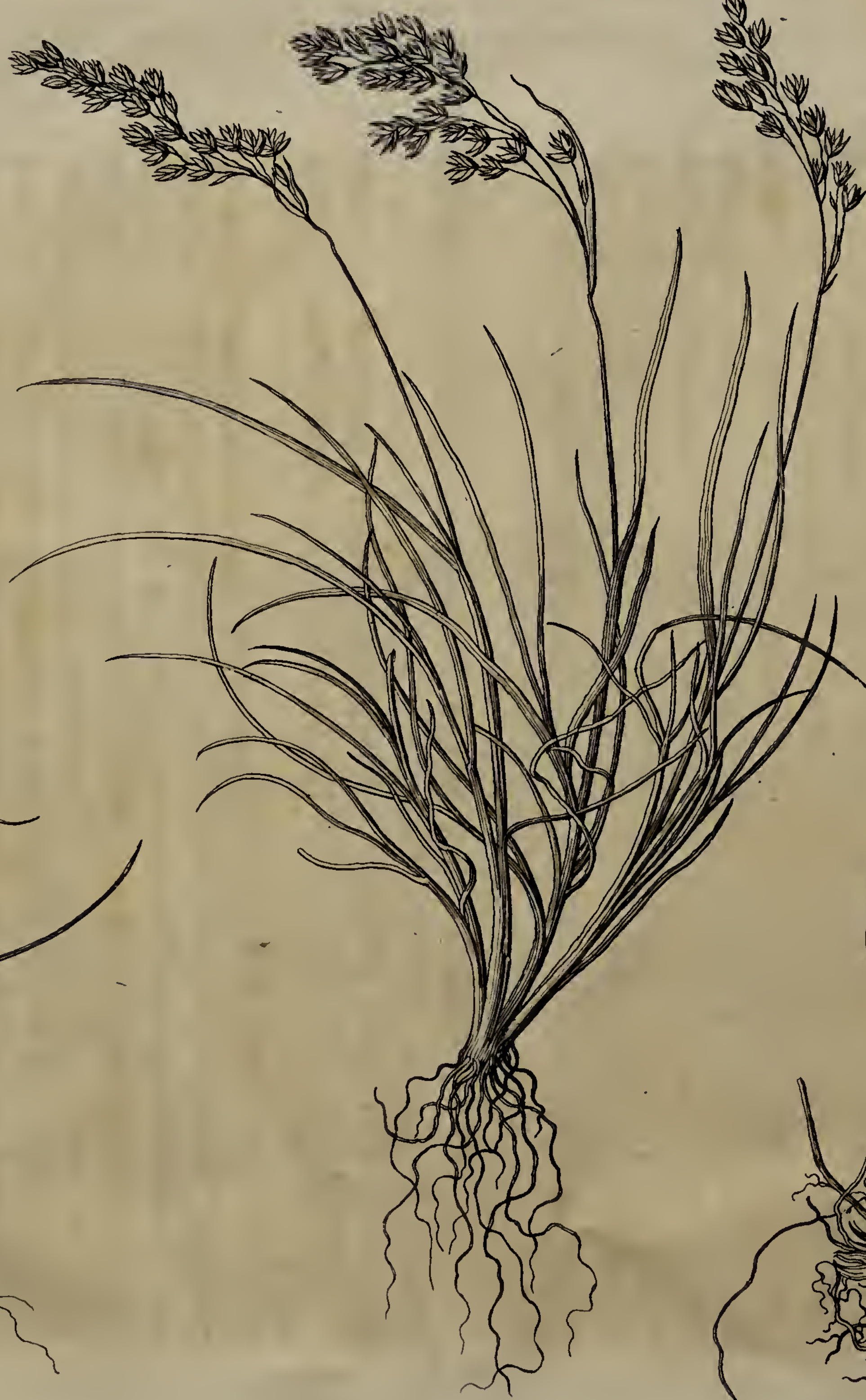
Gramen paniculatum angustifolium Alpinum, locustis rarioribus & angustioribus, non aristatis.

Grami-

TAB: IV.

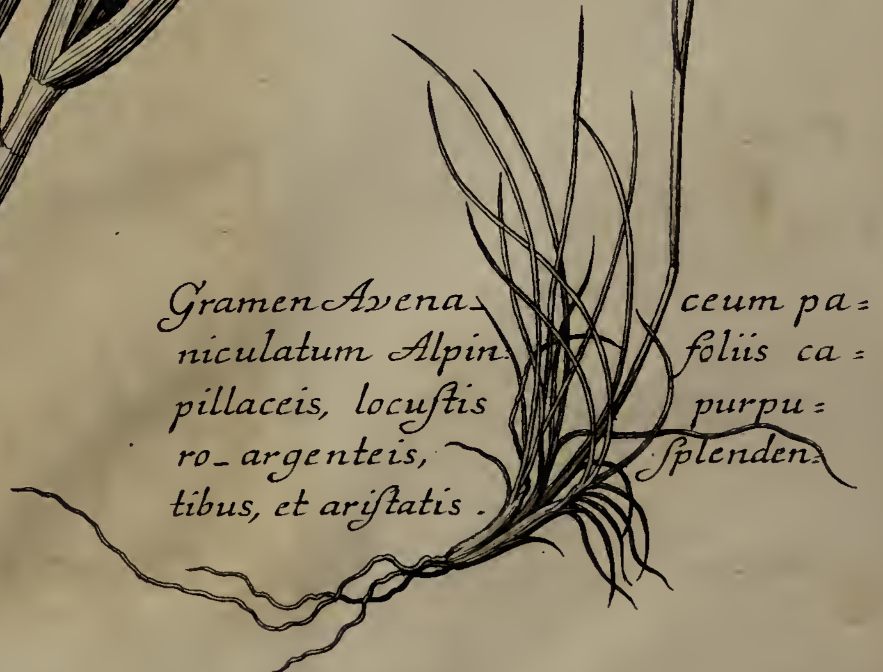
Gramen parvum paniculatum Alp: paniculâ spadiceâ aristatum.

Gramen Alp: paniculatum minus, paniculâ spadiceo-viridi, elegans.

Gramen Alpin: enode, spicâ parvâ subrotundâ ferrugineâ.

Gramen Avenaceum paniculatum Alpin. foliis capillaceis, locustis purpureo-argenteis, splendentibus, et aristatis.

Gramini Canino vineali simile alpinum, angustioribus foliis, paniculis rarioribus non aristatis. Fratri in suo Herbar. & Itin. Alp, II. descr. p. 26. *E*dit Londin. vid. Tab. II.

Ex radice fibris albis capillata, surgunt culmi pedales, & nonnunquam cubitales, tenues, & infirmi quatuor ut plurimùm geniculis distincti, glabri, quos folia vestiunt tenera, angusta, vix lineam dimidiam lata, glabra, palmaria, nonnunquam etiam sesquipalmaria, pro plantæ nempe loco, in quo crescit, natali, subinde enim digitos duos cum dimidio longitudine vix adæquant, hæc culmum vaginâ sua aliquousque inclu, dunt: in summo culmi panicula est angusta & rara, ex longis etenim intervallis oriuntur ramuli singuli tenuissimi, ternas plerúnque, rarò plures sustinentes Locustas, pedicellis pariter tenuissimis nixas, angustas, dilutè virides, quæ constant ex glumis invicem alternatim superincumbentibus, angustis, in acutum mucronem terminatis, earum dorsum dilutè virescit, margo autem albidus est, teneritudine sua gratiam quandam sibi conciliat.

Nascitur in umbrosis & sylvosis inferioribus Alpium pascuis, observavi præsertim hanc speciem frequentem in umbrosis supra Thermas Favarias, & Montis Legerii nostri.

Gramen Alpinum paniculatum minus, paniculâ spadiceo-viridi elegans. vid. Tab. IV.

Radice nititur fibris multis ex fusco-albentibus capillatâ, ex qua nascuntur folia numerosa, angusta, tres unicas vix longa, in quibusdam lineam dimidiam vix lata, tenera, glabra, è medio foliorum surgit culmus palmaris, nonnunquam & altior, tenuis, tener, qui vestitur folio unico cæteris longiore, & latiore, eundem aliquo usque vaginâ sua involvente, ad vaginæ foliorum horum finem emergunt membranulæ tenues, albæ, quæ nonnunquam laciniatæ, lanuginis quandam speciem præ se ferunt, quæ tamen in quibusdam, nisi studio inquirantur, minùs observabiles sunt, in culmi summo est panicula ramosa, pro loci varietate, ubi crescit, aut pleniore maturitate, nunc magis, nunc minùs sparsa, & expansa, quæ oritur à summo culmi ipsius geniculo, inferiori etenim paniculæ ramusculo subjacet foliolum, quandoque minimum, aliquando & latius, & longitudine nonnunquam unciam unam adæquans, nonnunquam tamen vix observabile est, tenuissimis paniculæ ramusculis, insident locustæ, pro ratione plantulæ satis magnæ, quæ componuntur ex glumis seu squamis acuminatis, lineam unam & amplius, longis, alternatim sitis, nonnunquam spadiceis, & margine dilute viridante cinctis, exteriores locustarum glumæ ex integro spadiceæ sunt, & margine dilute viridante cinguntur, inter squamas ipsas, tempore floris surgunt stamina brevia, apicibus parvis luteis onusta, hæc squamarum in panicula mixtura efficit, ut ipsa panicula, ex spadiceo, & viridi variegata esse videatur, non-

nunquam tamen eadem, si in solo pinguiori nascatur, plantula, ex integro ferè viridis est, præcipuè quando florere incipit.

Locus. Nascitur in locis aquosis, & pinguibus alpium pascuis.

Gramen Alpinum paniculatum majus, paniculâ speciosâ variegatâ.

Gramen elegans paniculatum ex Gotthardo Monte Fratr. descr. It. Alp. Msc. Ann. 1705. v. Tab. III.

Radicem habet fibris multis fuscis capillatam, ex qua nascuntur folia numerosa, lineam unam circiter lata, duas, tresve uncias longa, sæpè etiam breviora, glabra, tenera; Inter hæc surgit culmus, semipedalis, pedalis & nonnunquam etiam altior, duobus geniculis distinctus, quorum infimum tamen in humilioribus propè ipsam radicem est, in altioribus unciæ unius ferè latitudine ab eadem distat, culmus ipse tenuis est, glaber & nitidus, prope paniculam levi nonnunquam purpurâ tinctus, prout & ipsius paniculæ ramuli, hunc bina vestiunt folia, eundem aliquousque vaginâ suâ, quandoque levi quoque purpurâ imprægnatâ, includentia; ipsa folia, prout inferiora, brevia sunt, & lineam unam plus minus lata interne ad vaginam foliorum est membranula tenuis, pellucida, albida, in medio fissa, quæ tamen ob parvitatem suam nonnunquam vix observabilis est. In culmi summo est panicula elegans, & sparsa, tenuissimis paniculæ ramulis, nonnunquam dilutè purpurascentibus, innituntur Locustæ amplæ, quæ constant ex glumis, præcipuè inferioribus latis, nonnunquam ex spadiceo & viridi mixtis, & margine tenui, membranaceo, diaphano cinctis, alternatim positis, inter quas tempore floris (quod in mensem plerunque Julium, & Augustum incidit) conspiciuntur corpuscula albida, cirrosa, & cristata, juxta quæ surgunt stamina subtilissima, apicibus luteolis onusta; squamæ seu glumæ ex spadiceo & viridi nonnunquam mixtæ, vel ex viridi, & dilutè fusco variegatæ, cum margine membranaceo albido, & staminibus luteis, paniculam variegatam, & locustæ amplæ, eandem speciosam efficiunt.

Locus. Nascitur in herbosis Alpium pascuis, præcipuè autem in Gotthardo Monte, & Jugis Rhæticis, anno enim præterito idem in Avicula, nunc vulgo Monte S. Bernhardi minore Rhætorum copiosè observavi.

Gramen alpinum paniculatum elegans, paniculis ex spadiceo, viridi, & argenteo variegatis. vid. Tab. III.

Radice nititur albidâ, vel subfuscâ capillatâ, ex quâ oriuntur folia lineam dimidiam plus minùs lata, sescunciam plùs minùs longa, inter quæ nascitur culmus circiter palmaris, tener, duobus plerunque geniculis distinctus & aliquantisper per terram reclinatus, foliorum vagina per totum ferè involutus, in summo ejus panicula est non multum sparsa, cujus tenuissimis ramusculis insident locustæ plus quàm lineam unam latæ, lineam unam cum dimidia ferè longæ, quæ constant ex glumarum duobus vel tribus paribus alternatim positis, hæ tumidiusculæ sunt, ad latera spadiceæ, in dorso viridantes, versus apicem membranâ

albâ

TAB:V.

Gramen Arundinaceum paniculâ molli ſpadiceâ majus. C.B.

albâ ceu margine terminatæ: hæc colorum mixtura quandam paniculæ gratiam confert. Gramini tremulo affinis est hæc plantula, ita ut ad hoc genus quasi referri mereatur, inter squamas tumidiusculas surgunt tempore floris, stamina parva, quæ sustinent apices, lineam unam ferè longos, luteos.

In altissimorum Jugorum Rhæticorum paludosis frequens est, & Augusto Mense floret: Collegimus nos Anno elapso in Alpibus haud procul ab origine Rheni posterioris, inter rupium Glacialium immensas ferè moles, & situ & aspectu horridas. *Locus.*

Gramen paniculatum sparteum Alpinum, paniculâ angustâ spadiceo-viridi, proliferum. vid. Tab. I.

Ex Radice subnigra capillata nascuntur confertim folia multa, teretiuscula, juncea, uncias tres plus minus longa, glabra, inter quæ nascuntur culmi semipedales, & altiores, unico, rarius duobus geniculis distincti, si duo genicula adsunt, eadem vix dimidiam unciam ab invicem distant; quorum inferius prope ipsam radicem est: culmum à superiori geniculo vestit folium unicum, quod eundem aliquousque vaginâ suâ involvit, in culmi summo est panicula angusta, spicam aliquam æmulans, quæ constat ex Locustis vel brevibus, vel nullis prorsus pedicellis innixis, satis magnis, quæ componuntur è glumis angustis, lineas duas plus minus longis, acutis, & alternatim positis, summæ tres etiam lineas longæ sunt, ex eorum sinu prodeunt foliorum quædam novæ quasi propagines, dimidiâ nonnunquam unciâ longiores, convolutæ, in mucronem acutum, plerunque aliquantulum recurvum, terminatæ, hinc est, quod proliferi titulum mereatur, non minus ac *Gramen paniculatum crispum*, quod reverà etiam proliferum est. Glumæ autem ipsæ ex viridi, & spadiceo variegatæ sunt, sæpius etiam per totum ferè spadiceæ.

Provenit in siccioribus Alpium pratis, rarum est, nec adeò ubivis obvium ac frequens. *Locus.*

Gramina Paniculata, Locustis Muticis, seminibus pappo circumdatis.

Gramen Arundinaceum paniculâ molli spadicea Majus C. B. *Theatr.* p. 94. 95. Vid. Tab. V.

Gramen plumosum Lobelii, spicâ candidâ & serici modò lucens. J. B. T. II. p. 476.

Gramen tomentosum & acerosum, Calamagrostis quorundam, & vulgi gramen plumosum. Lob. Ic. 6.

Gramen dumetorum paniculâ acerosâ semine papposo Raii T. II. p. 1287. n. 21.

F *Gramen*

Gramen paniculatum Arundinaceum, paniculâ densâ spadiceâ. *Tournef. Instit. rei. Herb.* p. 523.

Sub vario apud Botanicos plerosque ſchemate occurrit præſens Graminis ſpecies, diu etiam dubius hæſi, utrúmne hoc ſit illud ipſum, quod nunc deſcribam, tandem nulla amplius dubitandi anſa fuit relicta diligentiùs inquirenti, provenit hoc ipſum dubium à Bauhinorum conciſa nimis deſcriptione, & figuris earum, eandem ſpeciem vix ac ne vix adumbrantibus, quapropter & figuram, & exactam deſcriptionem dare haud abs re fore cogitavi.

Radicem igitur habet Arundinaceam, id eſt fibris, craſſis, & albidis firmatam, ex qua ſurgunt culmi firmi cubitales, bicubitales, & altiores, circa quos ad radicem ſunt folia anguſta, glabra, ſi deorſum ſtringas, aſperiuſcula, Culmi ipſi tribus plerunque geniculis diſtinguuntur, ad quorum ſingulum oritur folium, culmum longo ſpatio vaginâ ſuâ includens, ad cujus finem conſpicitur cuticula, ſeu pellicula ſubalbida, pellucida, nonnunquam fimbriata, lineam unam longitudine excedens, folia ipſa duas tresve lineas lata ſunt, & ferè arundinacea, ſpithamâ longiora, nervo elato per medium eorum decurrente, ex averſa præprimis foliorum parte obſervabili, diſtincta, ſtriata, & præprimis ad marginem, aſpera, & prout J. Bauhinus eadem deſcribit, *dura, rigida, & arida, ad Schœnanthi folia nonparùm accedentia*; hæc ſæpiùs tamen convoluta ſunt ita, ut in planta ſicca, prout C. Bauhinus ea deſcribit, anguſta videantur: in culmi ſummo, panicula eſt denſa, & ſpicam ferè mentiens, dodrantem quandoque longa, nonnunquam ſpadicea, nonnunquam ex viridi, ſpadiceo, & ſericeo albo reſplendens, pro diverſo nempe maturitatis gradu, prouti idem J. Bauhinus in ſua deſcriptione ex parte probè animadvertit, plenâ etenim maturitate, tota albida evadit, & ſplendens, hæc multis divaricata ramulis, pedicellis brevibus nixas tenet locuſtas ſimplices, ſive ex unico glumarum pari conſtantes, quæ anguſtiſſimæ ſunt, & plus quàm duas lineas ſæpe longæ, acutæ, inter quas eſt ſemen tenue & oblongum, ſubtiliſſimâ lanugine, ſeu pappo ſplendente copioſo circumdatum, quæ lanugo divaricatis à ſe invicem glumis, ſe exerens, ſericeum quendam nitorem paniculæ ipſi conciliat, quod tamen non obſervatur, niſi panicula certum maturitatis gradum fuerit conſecuta, hæ ipſæ autem glumæ ſæpius, præcipuè verſus earum apicem ſpadiceæ ſunt, nonnunquam tamen ex integro virides.

Locus. Provenit in Loco pingui & humido hinc inde circa urbem noſtram.

Gramina Paniculata Locuſtis Ariſtatis.

Gramen parvum paniculatum alpinum, paniculâ ſpadiceâ ariſtatum. v. Tab. IV.

Ex Radice fibris tenuiſſimis capillata, albida, vel nonnunquam ſubfuſca, naſcuntur folia copioſa, valdè anguſta, & ferè juncea, palmum nonnunquam longitudine ſuperantia, nonnunquam vix adæquantia, ex quibus

bus confertim surgunt culmi palmares, & altiores, unico ut plurimùm geniculo, unciam unam vel paulò plus à radice distante, distincti, tenues, folii eosdem vestientis vaginâ ferè ad paniculam usque vestiti, quod foliolum paniculam haud rarò longitudine sua adæquat. Ejus summo panicula insidet uncialis, aut sesquiuncialis, non multùm sparsa, angusta, cujus Locustæ tenuissimis insident, brevibúsque pedicellis: Locustæ ipsæ ex unico saltem glumarum pari constant, quæ vel spadiceæ, serici instar lucentes esse observantur, vel ex spadiceo, & viridiusculo mixtæ, vix quartam Lineæ unius partem latæ, plus quàm lineam longæ, acutæ, ex alterius sinu prodit arista, seu filamentum tenuissimum, vix lineam unam ultra eandem exporrectum, quod adnatum cernitur dorso glumæ, seu pelliculæ exiguæ albidæ, & pellucidæ, in sinu glumarum exteriorum reconditæ, concavæ, è cujus sinu stamina lutea satis magna tempore floris prodeunt.

Nascitur in ficcioribus Alpium pascuis. *Locus.*

Gramen Avenaceum paniculatum Alpinum, foliis capillaceis brevibus, Locustis purpuro-argenteis splendentibus, & aristatis. v. Tab. IV.

Radice nititur albâ fibrosâ, ex qua oriuntur foliola tenuissima ferè capillacea, unciam unam cum dimidia plus minùs longa, glabra, rigidiuscula, ex horum medio surgunt culmi semipedales, & dodrantales, duobus plerunque geniculis distincti, tenues, ad singulum geniculum oritur foliolum, culmum vaginâ suâ involvens, quæ nonnunquam lætâ quadam purpurâ tincta est, prouti & ipsum quandoque folium ipsum. In summo panicula est haud multum sparsa, plus minus sesquiuncialis, cujus tenuissimis, capillaceis, & crispis pedicellis insident Locustæ avenaceæ, lineam dimidiam circiter latæ, unam cum dimidia, vel duas longæ, quæ constant ex glumis prætenuibus, alternatim sibi invicem obvolutis, quarum extimæ ex subfusco diaphanæ sunt, & splendentes, interiores ad inferiorem sui partem sunt viridantes, superiùs purpurascentes, & versùs apicem albentes, ad basin suam subtilissimâ, brevissimâque lanugine, attamen rarâ, hispidæ, cæterùm glabræ, ad harum glumarum exteriorem radicem, seu basin, oriuntur aristæ prætenues, subfuscæ, splendentes, quæ locustas ipsas, ad duarum ferè linearum longitudinem superant: purpureus iste, viridísque glumarum secundarum color, per transparentes externas translucet, unde ipsæ locustæ ex purpureo, & argenteo amœnè resplendent; Quævis locusta duabus aristis donata est.

Nascitur in aridis scopulorum, & petrarum extremitatibus, in Alpium summis ferè jugis. *Locus.*

Gramen Avenaceum paniculatum Alpinum, Locustis vari coloribus majoribus aristatis. v. Tab. III.

Radice nititur subnigrâ, capillamentis albidis vel subfuscis fibrosâ, ex qua surgit culmus sesquipedalis & altior, geniculo unico prope ipsam

 radicem

radicem fito, diftinctus, quem folium veftit unicum, culmum aliquousque vaginâ fuâ involvens, lineam unam plùs minùs latum, uncias duas, vel amplius longum, inferioribus fimile, glabrum, ubi vaginæ folii finis eft, obfervatur pellicula tenuis, erecta, albida, ferè diaphana, in obtufum mucronem terminata, culmi tenuis fummo infidet panicula uncialis, aut fefqui uncialis, cujus fingulis pedicellis brevibus infidet Locufta, fex plus minùs lineas longa, duas circiter lata, conftans ex tribus glumarum alternatim fitarum paribus, glumæ hæ lineam unam circiter latæ, & tres incirca longæ funt, ad bafin fubfuscæ, in medio ex fusco purpureæ, fuperiùs ex fusco & albido diaphanæ, ad interiorum glumarum radices lanugo quædam eft brevis, & fubtiliffima, ab harum dorfo oriuntur ariftæ, usque ad medium fuum quendam quafi articulum, intortæ feu incurvatæ; atrofuscæ, longæ, Locufta quævis quatuor talibus ariftis prædita eft, fingulæ item coloribus fupradictis pulchrè variegatæ funt, & ferici modo refplendent.

Nafcitur in fummis alpium jugis, nonnunquam fupra petras, admo-

Locus. dùm tamen rarum eft,

Gramen Avenaceum paniculatum Alpinum humile Locuftis in fpicam collectis varicoloribus ariftatis. v. Tab. VI.

Radice nititur fatis validâ, fibris albidis capillatâ, exinde furgit culmus rarò palmaris, unico faltem geniculo prope radicem fito, diftinctus, quem veftiunt plerunque folia bina, unciam dimidiam vix longa, quorum fuperius culmum ad fui ferè medium vaginâ fuâ involvit, folia ipfa funt glabra, in acutum mucronem terminata, culmus ipfe, aliquantulo infra paniculam fpicatam fpatio, lanugine brevi albefcit, in fummo ejus eft panicula, unciam dimidiam circiter longa, conftans ex Locuftis pedicello breviffimo infidentibus, quarum quævis Lineam unam cùm dimidia longa, unam circiter lata eft, & conftat ex glumarum alternatim pofitarum duobus paribus, quæ anguftæ funt, oblongæ, & acutæ, ex fufco, & obfcuro colore variegatæ, fplendentes, ex interiorum glumarum dorfo eriguntur ariftæ tenuiffimæ, lineas circiter duas longæ, ex fusco fplendentes, incurvæ, fpica integra obiter confiderata ex fusco refplendet, fi tamen exactiùs infpiciatur, color fuscus, & obfcurus, quandam ei variegationem conferunt, Locufta quævis binis ariftis donata eft.

Rariffima eft hæc fpecies, & nonnifi in altiffimis alpium jugis, locis

Locus. aridis invenitur.

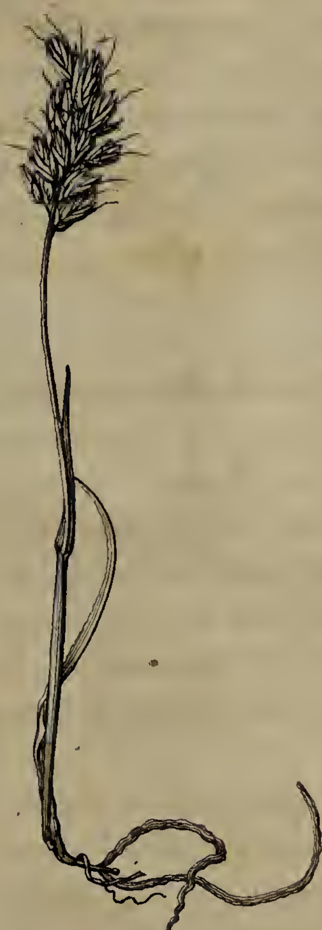
Gramen Alpinum nemorofum paniculatum, foliis anguftisfimis, Locuftis fplendentibus ariftatis. vid. Tab. VI.

Gramen nemorofum paniculis albis, capillaceo folio C. B. *Theatr. 97. Prodr.* 14. J. B. T. II. 496.

Gramen Avenaceum capillaceo folio, paniculâ ampliore, locuftis fplendentibus. Tournef. Inftit. Rei. Herbar. p. 525.

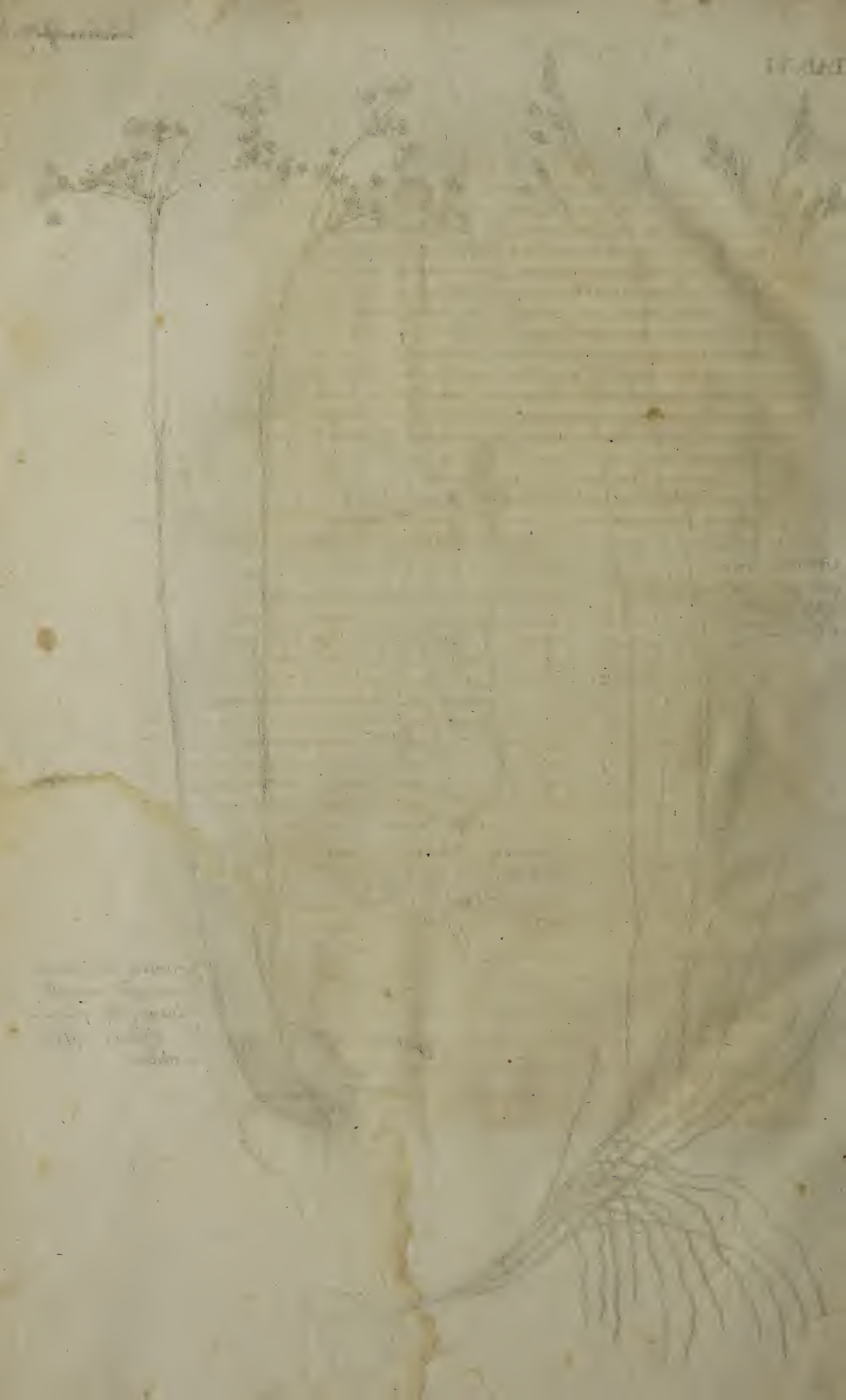
TAB: VI.

*Gramen nemo=
roſū paniculis
albis capillaceo
folio. C.B.*

*Gramen Avenaceum pani=
culatum Alp: humile, locuſ=
tis in ſpicam collectis
varicoloribus ariſtatis.*

*Gramen hirſutu
nemoroſū angu
folium Alp: pan
lis obſcuré ruf
centibus.*

Pulchella Graminis species hæc est, & utut eadem à plerisque Botanicis commemoretur, ejusdem tamen prolixiorem, & exactiorem descriptionem cum adjuncto Icone exhibere tantò minùs dubitare volui, quò cognitu difficilior est. Conqueritur etiam Celeberimus *Tournefortius* in *Catal. Plant. circa Parisios nascentium.* p. 88. nullam hujus pulchri graminis Iconem prostare. Ejus igitur facies hæc est.

Ex Radice tenui, geniculata subalbida, cuticulis, albidis, splendentibus obducta, cespitis instar prodeunt folia numerosa capillacea, nonnunquam palmum unum longitudine sua vix excedentia, aliquando vel dodrantem superantia, glabra sunt & tenera, ex his surgunt culmi tenues, pedales, & cubitales, binis plerunque geniculis distincti, penè nudi, nam culmum vaginâ suâ sæpè ad duarum, quandoque etiam ad quatuor unciarum longitudinem includit folium à superiore culmi geniculo oriundum, vagina hæc striata est, & viridis, ad cujus finem culmum ipsum circumdat membranula quædam tenuis subalbida, pellucida, extra quam folium exporrigitur inferioribus in cespite ipso nascentibus simile, cætera parte culmus nudus est, & præcipuè versus folii eum circumdantis vaginam ex albido resplendens, in summo ejus est panicula sparsa, rara, vix palmaris, aliquando etiam pro plantæ proceritate, multò minor, subalbida; vel ex fusco nonnunquam albescens, & splendida: Ramulis paniculæ tenuissimis, glabris, insident rariùs dispositæ Locustæ, lineam unam cum dimidia plus minus longæ, vix unam latæ, quæ constant ex glumis alternatim positis angustis, oblongis, in acutum mucronem terminatis, subalbidis, vel ex fusco pallidiusculis, teneris, splendentibus, ad interiorum glumarum radices seu bases pili sunt subtilissimi, & vix conspicui, ex utróque earum latere oritur arista tenuissima, recurva, Locustam ipsam paulò plus lineâ unâ superans, ita ut quævis earum binis aristis donata sit, è glumarum sinu tempore floris eriguntur stamina lutea satis longa.

Reperitur in sylvosis, & nemorosis montium Radicibus, & circa Basileam, ut Bauhinus notat, in Querceto Michelfeldensi copiosè. *Locus.*

Gramina nemorosa hirsuta.

Gramen hirsutum nemorosum angustifolium alpinum paniculis obscurè rufescentibus. v. Tab. VI.

Ex Radice nigrescente, multis fibris capillata, in cespitibus nascuntur folia vix unciam longa, lineâ unâ latiora, tenera, striata, glabra, è quibus surgunt culmi semipedales, & ferè pedales, tenues & infirmi, quos vestiunt folia plerunque terna, unciam unam plus minùs longa, lineam unam circiter lata, glabra, superiora tamen inferioribus gradatim angustiora sunt, supremum eorum lineam dimidiam latitudine vix superat, folia hæc culmum ipsum vaginâ aliquousque involvunt, ad cujus finem lanugo est rara, alba, tenuissima, folia autem ipsa non ex quibusdam geniculis seu culmi articulis, sicuti in aliis graminibus oriuntur, non enim in vera genicula distinguitur (prouti idem observatur in culmo omnium ferè graminum nemorosorum hirsutorum,) sedquædam saltem

G in

in ipſo culmo, ubi folia oriuntur, ſignaturæ ſunt, è colore ſaltem dilutiore & leviſſima fibrarum curvaturâ, cognoſcendæ, quæ tamen vix niſi in plantula ſicca diſtinguntur. Culmi ſummo inſidet panicula rara, ſparſa, cui foliolum unum nunc longius nunc brevius ſubeſt, ad baſin ſuam rarâ itidem lanugine inſtructum, ſingulis itidem paniculæ divaricationibus ſive ramuſculis tenuiſſimis, adſita eſt pellicula brevis, exigua, laciniata, folii vicem præbens, in cujus ſinu etiam ſupradicta lanugo obſervabilis eſt, extimis poſtea ramulis innituntur folliculi, nunc ſinguli, nunc plures invicem adſiti, & breviſſimis pedicellis ſuffulti, qui circumdantur foliolis anguſtis acutis, ex fuſco obſcurè ruſeſcentibus, in quorum medio folliculus eſt ſubrotundus, parvus, milii ſemen magnitudine aliquantum ſuperans, qui tempore floris foliolis circumdatur anguſtiſſimis dilutè luteis, ſeu ſubalbidis, ex folliculo ipſo membranaceo, ſubfuſco, tria plerunque filamenta tenuia prodeunt frequenti curvaturâ criſpata.

Locus. Pulchellum, & rarum hoc Graminis genus obſervavi ſemel ſaltem anno elapſo ad fontes Rheni poſterioris in locis nivoſis humidis, & prorſus incultis aſpectu vel maximè horridis, petrarum glacialium molibus immenſis undique ferè circumdatis.

Junci.

Juncus capitulo lanuginoſo, ſeu Schœnolaguros C. B. vid. Tab. VII.

Juncus Alpinus cum cauda leporina J. B. T. II. 514.

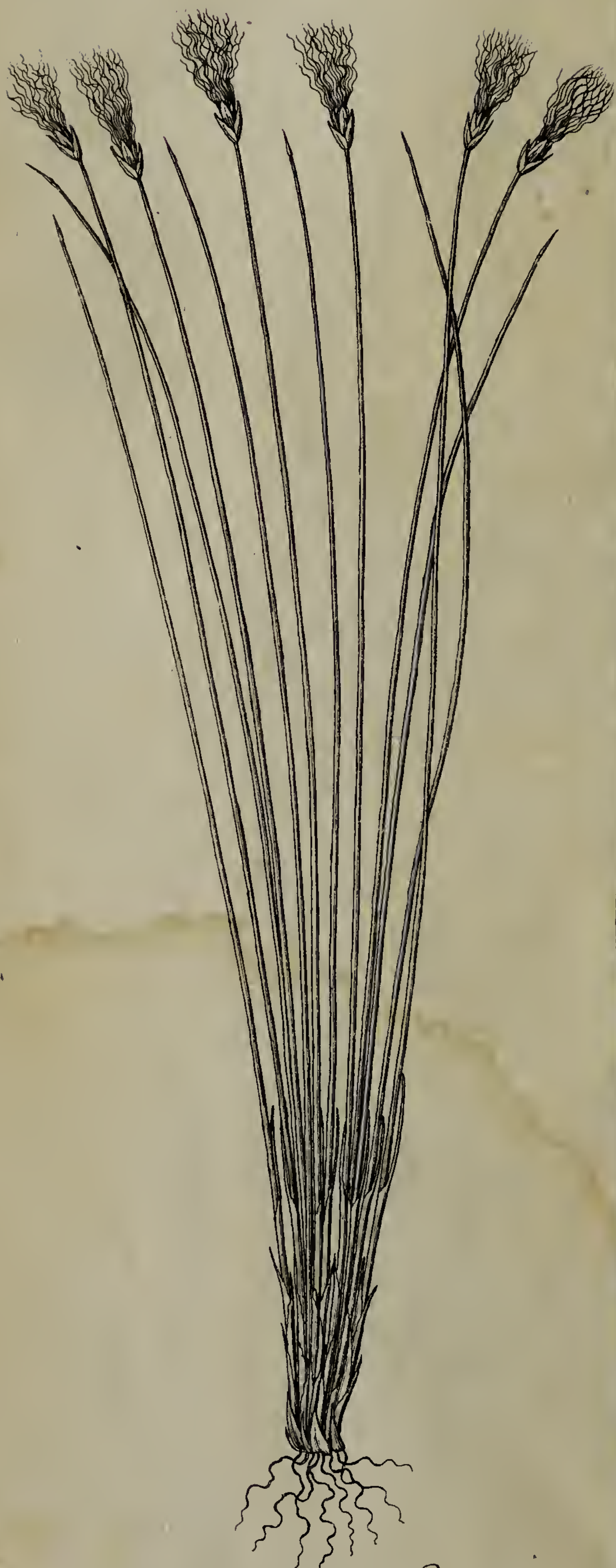
Radices habet fibroſas albas, cum fibris nigris, quæ radices obſoletæ ſunt, intermixtas, ex his confertim oriuntur folia & culmi numeroſi, quæ omnia ad duarum triúmve unciarum à radice diſtantiam rubeſcunt, & tunicis inſuper, in filamenta & fibras fatiſcentibus, hinc inde circumdantur, folia ſe invicem vagina, & inſculpto aliquouſque ſinu amplectuntur, hæc palmum unum, imò & ſpithamam longa ſunt, triquetra, & farcta, ſecundùm longitudinem ad utraque eorum latera latiora ſubtiliter ſtriata, in anguſtiſſimo autem, quo nempe vel culmum, vel reliqua folia reſpiciunt, ſinus eadem percurrit, leviter exſculptus, ubi ex viridi intenſo reſplendent, inter folia plerumque marcida ſurgit calamus ſpithamalis, pedalis, & cubitalis, quem immediatè circumdat folium ejusdem cum reliquis formæ, ſed brevius multò, vagina nonnunquam purpuraſcente, aliquantum dilatata, ſeu inflata inſtructum: prope hoc, vel paulò ſupra, ex calami quodam veluti nodulo, alia ejusmodi oritur vagina, calamum aliquouſque arctè ſtringens atropurpurea, ſtriata, in ſummo ejus in utriculum membranaceum aliquantiſper dilatata, haud procul à ſpica, eodem prorſus ut dictum eſt, modo, calamum veſtit alia talis vagina, reliquis ſimilis, in ejusdem tandem calami teretis, ſubtiliter ſtriati ſummo, capitulum eſt plus minus unciale, ſubrotundum, oblongum, conſtans è ſquamis multis membranaceis, duas tresve lineas longis, lineam dimidiam, vel paulò plus latis, in acutum mucronem terminatis, lividis, inter quas eſt ſemen oblongum, planum, quod pappo copioſo ſerico etiam molliori, longo circumdatum eſt, quæ lanugo ſquamas prædictas ex toto tegit, ita ut capitulum ipſum ſit albiſſimum.

Adicam

TAB: VII.
Alpinus
Juncus capitulo
lanuginoso, seu
schœnolaguros. C.B.
Juncus Alpinus ca=
pitulo tomentoso ma jori.

TAB: VIII.

Juncus Alpinus Bombycinus. C.B.

Cyperus Alp
longus inodoru
paniculâ ferru
gineâ minùs
sparsâ.

Fibræ Radium albæ in ficca planta fubfufcæ evadunt, & inanes, folia etiam triquetram fuam formam ob compreffionem amittunt, & plana evadunt, ita ut ¼. unius lineæ circiter lata fint.

Circa Lacum Felinum noftrum menfe Majo copiosè provenit, in locis uliginofis & humidis. *Locus.*

Juncus Alpinus capitulo tomentofo majori. dubito an fit *Gramen tomentofum alpinum & minus.* C. B.? vid. Tab. VII.

A priori differt foliis multò brevioribus, vix enim palmum adæquant, nonnunquam vix triuncialia funt, & tenuiora, tamen juncea, calamus dodrantalis, aliquoties tamen & humilior, & altior, ex toto nudus, nifi quòd eundem ad radicem ftatim veftiat vagina ftriata, verfus ejus fummum dilatata, nonnunquam tamen, præcipuè in majoribus, vagina hæc in medio ferè ipfius calami fita eft, fummo ejus infidet capitulum lanuginofum, priori majus, & copiofori pappo delicatiffimo inftructum, qui idem difperfione fua magis rotundum efficit: huic fubjacent fquamæ binæ, nonnunquam unica, folioli vicem magnitudine fua præftans, fæpè enim longitudine lineas 4. vel 5. latitudine unam, vel etiam amplius, adæquat. Radices quoque funt atrofufcæ, & propagines geniculatas de fe ad latera fpargunt.

Crefcit in fummis Alpium pafcuis paluftribus, vel etiam ad Lacuum Alpinorum uliginofas ripas. *Locus.*

Juncus Alpinus Bombycinus. C.B. J.B. T.II. 515. v. Tab. VIII.

Radice nititur parvis & crebris fibris tenuibus albidis, vel fubfuscis capillatâ, fupra quam ad foliorum exortum funt fquamæ fubfuscæ, ftriatæ, quæ fingula folia & calamos veftiunt, hæ tantò longiores evadunt, & vaginæ fiunt, quò altiores funt & fuperiores, fumma earum vaginarum terminatur in foliolum, nonnunquam unciam dimidiam longum, ex hac prodeunt folia juncea triquetra, palmaria & longiora, fi deorfum ftringas, afperiuscula; Calami quoque palmares, vel paulò altiores funt, enodes, triquetri & afperiusculi, nudi, excepto proximo ad radicem fpatio, ubi, prout folia, aliquot etiam vaginis veftiuntur, in fummo cujusvis eft capitulum parvum, oblongum, lineam unam plus minùs latum, conftans è fquamis oblongis ferrugineis, fplendentibus, anguftis, acutis, è quarum, præcipuè fummarum, interftitiis, feu finubus, prodit lanugo albiffima fericea, in altum exporrecta, rara, crifpata, quæ efficit ut capitulum cum lanugine pollicem dimidium longitudine haud rarò excedat.

Reperitur in fummis montium altiffimorum pafcuis humidis. *Locus.*

Cyperi.

Cyperus alpinus longus inodorus, paniculâ ferrugineâ minùs fparsâ. v. Tab. VIII.

Ex Radice geniculata nigra, fibris nigris, vel atro-fuscis firmata, prodeunt novarum plantarum germina, itémque folia plura, tunicis ex atrofusco fplendentibus circumdata, cubitalia & altiora, calamum aliquousque vaginâ fuâ ftriata obvolventia, cæterùm excavata, angufta, Lineas

enim duas latitudine vix ſuperant, viridia, ſplendentia; eorum dorſum pertranſit carina, ſeu nervus elatior, ex altera folii parte carinatum ſulcum reliquens, verſus foliorum ſummitatem, tàm foliorum ipſorum margines, quàm ſulcus aſpera ſunt, & ſubtiliſſimè ſerrata, in foliis junioribus autem per totam ferè eorum longitudinem, adeóque violenter deorſum ſtricta, vulnerant: è foliorum medio ſurgit calamus triqueter, angulis inferne glabris, ſupernè verò, prouti folia, ſubtiliſſimis, & oculo nudo non conſpicuis ſerrulis aſperis, ſtriatus, in ſummo ſuſtinet paniculam triuncialem, nonnunquam & palmarem, quæ componitur è ſpicis pluribus, quarum cuivis ſubjicitur foliolum breve, anguſtum, acutum, atrò-fuſcum, ipſæ hæ ſpicæ autem conſtant è ſpicis ſecundariis, quæ componuntur ex utriculis triquetris, fuscis, acuminatis, dense invicem locatis; quorum glumulæ atro-fuſcæ ſunt & nitidæ, per earum etiam dorſum tranſit linea dilutior, quali colore ſeu margine etiam circumdantur eædem, hæ granum ſeu ſemen includunt itidem triquetrum.

Convenit aliquatenus cum deſriptione *Graminis Cyperoidei paluſtris ſpicâ longiore laxâ. Raii.* Dubito tamen meritò an idem ſit, cùm aliud poſſideam Gramen, quo cum dictum Raii Gramen meliùs convenit, proin & Locus natalis in ſummo Montis Regii haud parùm me dubitare facit.

Locus. In Montis Regii parte uliginoſa, quâ versus locum, *Das Thierband* itur, copiosè provenit.

FINIS.